

Az eltűnt Krúdy nyomában

Varga Mária és Mácsai Pál

SZABÓ BERNADETT FELVÉTELE

Föld alatti utakon a férfi megszőkteti a nőt. Az asszony barátnője siet utánuk a hírrrel, hogy az elvált férj – aki egyébként mindkét hölgy hitvestársa volt – a kisfiuk elrablására készül. Meg kell akadályozni! De azt is, hogy a színi pályára lépjen a második exfeleség. Miért is? Hogy a gyerekek anyja legyen. Tehát a barátnő ellenkezését is le kell szerelni. S ha nem sikerülne, netán megakadályozhatná a debütálást? E bonyodalmak közepette a férfi összeemelegszik az első hitvessel is. Am voltaképp mindkét asszony a volt férjükbe szerelmes. Így hoppon marad a széptevő, vagyis Szindbád. Ezt a históriát *Fráter Zoltán* adaptálta színpadra Krúdy Gyula Szindbád-novelláiból, illetve *A francia kastély* című Szindbád-regényéből.

Az anekdotikus történet summázataiból is látni való, hogy a krúdys hangulatok nélkül inkább egy békebeli tucatvígjátékra hasonlít. Am abban kü-

lönbözik tőlük, hogy gyöngébbek és zavarosabbak az indítékok annál, semhogy hordhatnának egy valamirevaló drámai szerkezetet. S akkor még nem említetem a harmadik nőalakot, Majmunkát, akinek végképp nincs dramaturgiai feladata. Csupán tanúja a lótás-futással akciónak álcázott történeseknek. Mert az ő kertjébe menekülnek a „szerelmesek”.

Tehát gond van a címmel is. Az Óbudai Társaskör udvarán nem Szindbád kertjében vagyunk, hanem Majmunkáéban. Sebjaj! Annál inkább hiba, hogy Krúdy Gyula világának, az eredeti líraiságnak nyoma sincs, sem annak az életfilozófiának, amelyet Szindbád alakja sugall. Fanyar komédiaként jelölte meg a szerző a műfajt. Meg is próbálnak komédiázni a rendező *Máté Gábor* instrukciói szerint. Ami pedig a fanyarságot illeti, valóban úgy hatottak egyes részletek, mintha citromba haraptam volna. Már *Füzér Anni* női kosztümjei is riasz-

tóan túldíszítettek, csicsásak. Amit csak tetéz egyik-másik hölgy feltűnő sminkje.

A kezdet kezdetén Majmunka hangjáról azt mondja Szindbád, hogy olyan, mintha egy vadászkiáltás és egy kereplő egyszerre szólalna meg. Sajnos e fülsértő tónust nemcsak az érintett *Béres Ilona* üti meg, aki egyébként a csöndesebb szcénákban élvezhető. Hanem szinte mindvégig így beszél *Varga Mária*, akinek soványka, nyakigláb személye csöppet sem illik a vonzó asszony szerepéhez. A három grácia közül leginkább *Tóth Ildikó* felel meg, kivált a *Mácsai Pállal* közös jelenetekben. E színészlőről ugyan nem memém állítani, hogy felér Szindbád legendás alakjához. De legálább sokszínűen, játékosan, önironikusan szólaltatja meg azokat a mondatokat, amelyek valóban felidéznek egy Krúdy Gyulához méltó színielőadásban.

Bogácsi Erzsébet